

Οἱ ἀτρόμητοι ναυπηγοὶ τοῦ Τέγεωσφ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν δοκιμὴν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγγλία, αἰσχυρομένη διὰ τὴν μακρὰν ἀπραξίαν τῆς, φαίνεται ἐτοιμὴ νὰ διατρέξῃ ἐκ νέου τὰς θαλάσσας εἰς τὰς ὁποίας πολλάκις ἐκυμάτισεν ἡ σημαία τῆς. Ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ σχέδιόν τῆς νὰ ἀναβῆ διὰ τοῦ ὕρου Βαφρὸν τὸν πορθμὸν τοῦ Σμιθ καὶ τὸ στενὸν τοῦ Τένεδου μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἐφθασαν ὁ Χὼλ καὶ ὁ Ἄγε νὰ παρακολουθήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ Γρόνλανδ ἀφίοντες κατὰ διαστήματα πλοῖα χάριν βοήθειας, νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ σχῆμα τῆς ἀπεράντου ταύτης χερσονήσου, νὰ ἴδωσι ποῦ καταλήγει, νὰ παρατηρήσωσι τὴν φύσιν τῆς πολιτικῆς λεκάνης καὶ νὰ ζητήσωσι τὸν τρόπον τῆς διαβάσεως τοῦ ἄξονος. Πρέπει δὲ νὰ ὑπερθαυμάσωμεν τοὺς γενναίους αὐτοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀφωσιωμένους εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ὑποβαλλομένους εἰς δοκιμασίας καὶ ταλαιπωρίας βεβαίας καὶ γνωστάς ἤδη.

L. ROZIER.

Η ΜΥΪΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Εὐγενίου Μουτόν.

ΟΡΙΣΜΟΣ

Πλάσμα ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἄνεμος, ταχὺ ὡς ὁ λογισμὸς, διαβατικὸν ὡς τὸ νέφος, παριστάμενον εἰς πάσας ἡμῶν τὰς πράξεις καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον μουσικὰς πανταχοῦ παρὸν, ἔν τε τῇ καλύβῃ τοῦ πένητος καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς ὅλα τὰ κλίματα καὶ πάσας τῆς γῆς τὰς ζώνας· συνιππεύον μετὰ τοῦ στρατιώτου, συνοχούμενον μετὰ τοῦ ὀδοιπόρου, συμπλέον μετὰ τοῦ ναύτου· ἄθυρμα τοῦ παιδίου, ἐνόχλησις τοῦ ἀνδρός, εἰδωλὸν τοῦ βραχμᾶνος, λεία τοῦ πτηνοῦ· σύντροφος πάντοτε διωκόμενος καὶ πάντοτε ἐπιστρέφων· ἐφήμερος ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐνόων διηνεκῶς τὴν πρόσκαιρον αὐτοῦ ὑπαρξίν τῇ ἡμετέρᾳ, δημοτράπεζος, συμπότης σύνευνος καὶ ἀντεραστῆς ἡμῶν· ἔχων σκῆνωμα τὸν οἶκον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὸ πτηνὸν τὸ φύλλωμα τοῦ δάσους, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν παρ' αὐτοῦ ἀφαιρῶν, ἀλλ' ἀρκοῦμενος εἰς ἀκτίνα ἡλίου εἰσδύουσαν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ἢ ψιχίον καταπίπτον ἐκ τῆς τραπέζης. Τὸ ἄθωον τοῦτο ὄν, τὸ ὁποῖον οὐδένα ποτὲ ἔβλαψε καὶ τοι ὑπὸ πάντων ἀσπλάγχχνως καταδιώκεται, ἡ μυῖα, εὔρε παρ' ἡμῖν συνήγορον καὶ ἱστοριογράφον.

* *

Προσέλθετε ἄκακα πλάσματα, πετᾶτε ἀμέριμνα περὶ ἐμέ· περιπατεῖτε ἐπὶ τοῦ χάρτου μου καὶ ἔρπετε ἀπὸ τοῦ καλάμου εἰς τοὺς δακτύ-

λους μου· ἐκμυζᾶτε ἀφόβως διὰ τῆς προβοσξίδος πᾶν θρεπτικὸν ψιχίον ἀρκοῦν εἰς τὴν γνωστὴν ὑμῶν λιτότητα, καὶ ἐνῷ ὑπερασπίζω ὑμᾶς κατὰ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, εὐφραίνετε τὸν γέροντα φίλον σας, περιβομβοῦντα εἰς τὰ ὠτὰ του τὸ ἄσμα ὑπερ σᾶς ἐδίδαξεν ὁ Πλάστης.

* *

Ὁ χαρακτῆρ τῆς μυῖας εἶναι εὐθυμος, ζωηρὸς, ὀξύς, ἰδιότροπος, ἄφροντις, ἄβουλος καὶ ἀπρονόητος. Παρ' αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν εαυθύτητα αἰσθημάτων, μακρὰς ἀναμνήσεις, πίστιν καὶ ἐπιμονήν. Ἄλλ' ἂν ἀγαπᾶς τοὺς ἀμερίμνους ἐκείνους τυχοδιώκτας, οἵτινες ἐγείρονται τὸ πρῶτ' χωρὶς νὰ φροντίζωσι ποῦ θέλουσι κοιμηθῆ τὸ ἑσπέρας, τοὺς εἰς μόνην τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ὑπακούοντας καὶ μόνας τὰς κλίσεις των ἀκολουθοῦντας, τοὺς οὐδὲν ἄλλο θηρεύοντας πλην μόνης τῆς ἡδονῆς, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ μέλλον· ἂν σὲ τέρπη τὸ θέαμα τῆς ἀκαθέκτου εὐθυμίας, τῆς ἀεικινήτου χαρᾶς, τοῦ πτερυγίζοντος ἔρωτος, παρατῆρει τὰς μυῖας καὶ πάντα ταῦτα θέλεις εὔρει παρ' αὐταῖς.

* *

Ἡ μυῖα πλὴν τούτων κοσμεῖται καὶ ὑπὸ ὄντως σπανίου προτερήματος, τῆς ἐξόχου καθαριότητος. Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν βλέπομεν αὐτὴν σταματῶσαν, καὶ κύπτουσαν ἢ ὀρθουμένην, ἵνα πλύνῃ τὰς χεῖράς τῆς μετὰ προσοχῆς. Ἀφοῦ καθάρσῃ αὐτάς, λειαινεί τὴν κόμην, διευθετεῖ τοὺς βοστρύχους καὶ τρίβει τὸν τράχηλον αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα πλύνει τοὺς πόδας, σπογγίζει τὰς πτέρυγας ἄνωθεν καὶ ὑποκάτω καὶ σμῆχει τὰς πλευράς τῆς. Τὴν διακόσμησιν ταύτην ἐπαναλαμβάνει δις καὶ τρίς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, διότι εἶναι ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τῆς λειότητος ἐκείνης τῶν μελῶν, δι' ἧς κατορθώνει νὰ ὀλισθαίνῃ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ βαρύνοντος τὴν πτήσιν τῆς κονιορτοῦ. Τοῦτο εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν χειρονομιῶν τῆς μυῖας, ὅλας δὲ ἀβάσιμος ἡ γνώμη τῶν πιεσεύοντων ὅτι αὕτη, ὁσάκις μὲν τρίβει τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, ἐκφράζει οὕτω τὴν χαρὰν τῆς, ὁσάκις δὲ τοὺς ὀπισθίους, προγυμνάζεται εἰς τὸ ἄλμα. Ταῦτα εἶναι ἀπλαῖα δημῶδες προλήψεις.

Ἐν τούτοις ἡ τοσοῦτον εὐθυμος καὶ ἀμέριμος μυῖα περιστοιχίζεται, ὡς πάντες οἱ κάτοικοι τῆς κοιλάδος ταύτης τῶν δακρύων, ὑπὸ κινδύνον καὶ ἐχθρῶν. Μυρία στόματα χαινοῦσι περὶ αὐτὴν ἔτοιμα νὰ τὴν καταπίωσι. Τὰ πτηνὰ, αἱ ἀράχλαι, αἱ σαῦραι, οἱ ὄφεις, οἱ φρῦνοι καὶ οἱ βαθρακοὶ ἐκήρυξαν ἀδιάλλακτον κατ' αὐτῆς πόλεμον.

Εἶδές ποτε, ἀναγνώστα, μυῖαν διωκομένην ὑπὸ ἀράχνης. Τὸ θέαμα εἶναι περίεργον, ἀλλὰ καὶ σπαραξικάρδιον· ἂν δὲ οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ δράματος τούτου ἦσαν μεγαλείτεροι, ἂν ἐβλέπομεν δηλ. καὶ ἡμεῖς τὴν ἀράχνην οἷα παρίσταται

νατος ἐπέβη θραδὺς καὶ ἀγωνιώδης. Ἄλλοι μαθηταὶ θέτουσι τὴν μυῖαν μεταξὺ δύο φύλλων χάρτου καὶ οὕτω συντρίβουσι καὶ πιέζουσιν αὐτήν, ἵνα χαραξῶσι διὰ τοῦ αἵματός της ἀραβογραφήματα ἐπὶ τοῦ χαρτίου. Ἄν δὲ ὁ νέος δῆμιος τύχη κάτοχος μαχαιριδίου ἔχοντος εὐκαμπτα τὰ ἐλατήρια, τοποθετεῖ τὴν κατάδικον εἰς κατάλληλον θέσιν ὑπὸ τὴν λεπίδα, ἥτις καταπίπτουσα ἀποκεφαλίζει αὐτὴν ὡς λαιμητόμος. Πρέπει δὲ ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ στέρησις τῆς κεφαλῆς δὲν εἶναι διὰ τὴν μυῖαν ἀποκοπὴ θανατηφόρος. Ἀπ' ἐναντίας μετὰ τὴν τοιαύτην ἐγχειρίσιν ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ ἐπὶ δλοκλήρους ἐνίοτε ὥρας, μέχρις οὗ ὁ θάνατος ἐπέβη.

*

**

Τοιαύτη εἶναι ἡ πιστὴ μὲν ἀλλ' ἀτελεστάτη εἰκὼν τῶν βασάνων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλεται ἡ μυῖα. Τί ἄρα γε κακὸνεργάσθη ὥστε νὰ καταστῇ ἀξία τοιαύτης καταδικῆς; Οὐδέν. Ἄλλὰ εἶναι ἀσθενὴς καὶ ἀνυπεράσπιστος· οὔτε δηλητήριο ἔχει οὔτε ἐμπνέει τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν βδελυγμίαν ἐκείνην, ἥτις σώζει τὴν ζωὴν τοσοῦτων ἄλλων πονηρῶν καὶ ἐπιζημιῶν ἐντόμων. Τὰ μόνα αὐτῆς ἐλαττώματα εἶναι ἡ ἀδιάκριτος περιέργεια καὶ ἡ ὀχληρὰ ἐπιμονὴ μεθ' ἧς ἐπανέρχεται ἐκεῖ ὅθεν ἐδιώχθη. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ φαινόμενον τοῦτο πείσμα εἶναι ἀπλῆ κούρασις, ἥτις αὐξάνουσα ἐφ' ὅσον διώκομεν αὐτὴν καθιστᾷ ἔτι μεγαλύτεραν τὴν ἀπόλυτον ἀναπαύσεως ἀνάγκην.

Ἄλλ' ἵνα μὴ τις ὑποθέσῃ ἡμᾶς μεροληπτουνας, σπεύδομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ μυῖα ἐκδικεῖται σκληρῶς. Πάντες ὑπέστημεν τὸ φοβερὸν βασανιστήριο, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *πρωῖνῆ μυῖα*. Τὰ ἄλλα τοῦλάχιστον ἔντομα δὲν δάκνουσι διηλεκτῶς, τὰ δὲ κέντρα αὐτῶν διακόπτουσι συνήθως μόνον τὸν χαρὸν καὶ κτηνώδη ὕπνον, καθ' ὃν οὔτε ὄνειρατα βλέπομεν οὔτε τὴν ἡδονὴν αἰσθανόμεθα τοῦ ὕπνου. Ἄλλ' ἡ *πρωῖνῆ μυῖα* ἄρχεται τοῦ ἔργου αὐτῆς ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ὕπνος ἐλαφρὸς, διὰ τερπνῶν ποικιλιόμενος ὄνειρων, διαλύει βαθμῆδόν τὴν νυκτερινὴν νάρκην παρασκευάζων ἡμῖν ἔγερσιν γλυκυτάτην. Αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων ἀντανακλώσιν ἤδη τὰς πρώτας ἀκτῖνας, οἱ ἔξωθεν θόρυβοι καθίστανται μᾶλλον εὐδιάκριτοι, πτηνῶν κελადήματα, ἀνοιγόμενοι θύραι, γαλακτοπώλιδος κραυγαί. Πάντα ταῦτα αἰσθανόμεθα καὶ ἐν τούτοις κοιμώμεθα ἀκόμη, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ φῶς βλέπομεν διὰ τῶν κλειστῶν ἡμῶν βλεφάρων. Αἱ στιγμαὶ αὗται εἶναι ὄντως μαγικαί.

Πρόσεχε τότε τὴν μυῖαν, ὦ φίλυπνε ποιητά! Ἡ ἔφοδος αὐτῆς ἀγγέλλεται καθ' ἀρχὰς διὰ βόμβου τοσοῦτον ἀμυδροῦ, ὥστε μόλις τις διακρίνει πόθεν ἔρχεται. Ἄλλὰ βαθμῆδόν κρατύνε-

ται, πλησιάζει καὶ βομβεῖ παρὰ τὰ ὦτα τοῦ ἡδέως κοιμωμένου. Ἡ πρώτη ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἀφῆκε τὴν ἐπὶ τῆς ὑάλου κοιμωμένην μυῖαν, ἥτις πεινᾷ καὶ θέλει νὰ προγευματίσῃ δι' ἐξόδων σου. Ὁ κοιμώμενος ἐλπίζει ὅτι ἠπατήθη, κλείει ἐπιμόνως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ζητεῖ νὰ συνδέσῃ τὸ κοπὲν νῆμα τοῦ ὄνειρου του. Ματαίᾳ ἐλπίς! Ἡ μυῖα πλησιάζει, ψαύει διὰ τῶν πτερυγῶν τὸ μέτωπον τοῦ κοιμωμένου, ὅστις ταρασσεται καὶ ἀγωνιᾷ, μετὰ τινος δὲ ἀτάκτους πτερυγισμοὺς ἐκλείγει ὡς ἀναπαυτήριο αὐτὸ τὸ βλέφαρόν του. Ἀπὸ τῆς σιγμῆς ἐκείνης ἄρχεται πόλεμος ἀμειλικτος, καθ' ὃν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἐχθροῦ θέλει υπερβῆ ὅλα τὰ καθ' αὐτοῦ ἀντιτασσόμενα ὀχυρώματα καὶ στρατηγήματα. Ἡ μυῖα ὠρκίσθη νὰ προγευματίσῃ, καὶ θέλει προγευματίσει ἢ φονεῦθῃ παρὰ σοῦ. Διωχθεῖσα τοῦ βλεφάρου ἔρχεται μετ' ὀλίγον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου· ἀνείσης τὴν κεφαλὴν, ἀρίπταται ἐκείθεν καὶ πάλιν σὺ ἐλπίζεις ὅτι θέλεις ἀνεύρει τὸ ὄνειρόν σου.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὀχληρὸς κνισμὸς παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ στόματος εἰδοποιεῖ τὸν κοιμώμενον ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐπανῆλθε. Σπασμωδικὴ κίνησις τῆς σιαγόνης διώκει αὐτὸν ἐκείθεν· ἀλλὰ μετὰ ἐν μόλις δευτερόλεπτον κἀθηται οὕτως ἐπὶ τῶν χειλέων· διωχθεὶς καὶ ἐκείθεν διὰ τῆς στολῆς τῶν χειλέων, καὶ μὴ γνωρίζων πλέον πού νὰ γῆσῃ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος αὐτοῦ, μεταβαίνει εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου, ὅπου ἀπαντᾷ ὄρος ὑψηλόν, εἰς τοῦ ὁποῖου τοὺς πρόποδας χαινουσι δύο βαθύσκια σπῆλαια, ὅθεν φυσᾷ ῥεῦμα θερμοῦ ἀέρος. Τὸ καταγώγιον τοῦτο φαίνεται ἀσφαλὲς ἄσυλον εἰς τὴν μυῖαν, ἥτις εἰσέρχεται ἐκεῖ μετὰ θάρρους, προξενουσα εἰς τὸν δυστυχῆ κνισμὸν μυριακίης φοβερώτερον τῶν προηγουμένων. Ἄλλ' οὗτος, ἐπιμένων νὰ μὴ ἐγερθῇ, ἀφοῦ βράπισῃ τὴν βῖνά του, σκεπάζει δλοκλήρον τὸ πρόσωπον διὰ βινομάκτρου, ἀφίγων ἀνοικτὴν στενὴν τινὰ μόνον σύριγγα ἵνα ἀναπνέῃ.

Διὰ τοῦ στρατηγήματος τούτου ἡ πλάστιγξ τῶν μαχῶν φαίνεται κλίνασα ὀριστικῶς ὑπὲρ τοῦ υπερασπίζοντος τὸν ὕπνον του. Ἡ μυῖα ἐπανεληθούσα κἀθηται ἐπὶ τῆς θόνης, ψηλαφᾷ αὐτὴν, τὴν περιτρέχει καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ φαίνεται ἀμηχανοῦσα ἐνώπιον τοῦ ἀνυπερβλήτου τούτου προμαχῶνος. Ἐν τούτοις ὁ κοιμώμενος εὐλογῶν τὸ στρατηγήμα του παραδίδεται εἰς τὸ διακοπὲν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τείνει καὶ πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν γλυκεῖάν του ἀγκάλην. Ἄλλ' οὔτε ὁ θριάμβος οὗτος εἶναι ὀριστικὸς, οὔτε κἂν μακρὰ ἡ ἀνακοχῆ. Ἡ μυῖα ὡς κῶν ἐχνηλάτης σπουδάζει τὸ ἔδαφος· ὀδηγουμένη δὲ διὰ τῆς ὀσφρήσεως καὶ τοῦ ῥεύματος θερμοῦ ἀέρος, ὅστις ἐξέρχεται ἐκ τῶν μυκτῆρων, εἰσδύει ὑπὸ τὴν θόνην, διατρέχει τὴν ὑπόγειον αὐλακὰ καὶ ἐγκαθίσταται καὶ πάλιν ἐν θριάμβῳ ἐντὸς τοῦ

βόθωνος τοῦ κοιμωμένου. Ὁ δυστυχῆς ἀναγκάζεται τότε νὰ ἐξυπνήσῃ, οὐθενὸς ἄλλου ἀπομέντος μέσου σωτηρίας.

* *

Τρόπους ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς πρωϊνῆς μυίας δύο μόνον γνωρίζω. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ φόνος αὐτῆς· ἀλλ' οὗτος ἔχει τὸ κακὸν ὅτι ἀναγκάζει τὸν φονέα νὰ ἐξυπνήσῃ, χωριζόμενος ἀνεπιστηπτεῖ ἀπὸ τοῦ ὄνειρου του. Ὡς ἐκ τούτου συμβουλεύω τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ καταφεύγωσι μᾶλλον εἰς τὸν δευτέρον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος. Ὁ χαρακτῆρ τῆς μυίας ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλὸν, ὅτι οὐδέποτε ἐπιτίθεται αὐτὴ κατὰ τῶν θυμάτων τῆς ἐν τῷ σκότει.

* *

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται πόσον ἡ ζωὴ τοῦ ἐλαχίστου τούτου ζωῆφιου συνδέεται μετὰ τῆς ἡμετέρας. Ὁ βόμβος αὐτοῦ, ὡς τὸ ὑλάκτημα τοῦ κυνὸς καὶ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ἀφυπνίζει πολλάκις ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ὀλόκληρον σηῆνος κοιμωμένων ἀναμνήσειον.

Εἰς πάντας ἡμᾶς ἔδωκεν ἡ μυία μαθήματα ὑπομονῆς· παρὰ τοῖς παιδίοις δύναται ν' ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τῆς παρατηρήσεως, εἰς δὲ τὸν φιλόσοφον ἡ χάρις, ἡ ἀσθένεια καὶ τὰ μαρτύρια αὐτῆς παρέχουσι πηγὴν σκέψεων ἀνεξάντητον περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ ζῶα εὐσπλαγχνίας, ἣτις εἶναι ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τοῦ παραγέλλματος τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ὁμιλήσας περὶ τῆς μυίας μακρότερον ἴσως παντὸς φυσιοδίφου, θέλω νομίζει ἀρκουσάν μοι ἀμοιβὴν, ἂν ἡ πραγματεία αὕτη ἰσχύσῃ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἔστω καὶ ὀλίγων τιῶν τῶν ἀθῶνων τούτων ζωῆφιων. Δύσκολον ὅμως φαίνεται μοι νὰ εἰσακουσθῇ ἡ αἰτησίς μου, διότι τὰ ἀνωτέρω περὶ μυιῶν ἐκτεθέντα, πολὺ φοβούμαι ὅτι οὐδεὶς ἄλλος θέλει εὔρει καιρὸν ν' ἀναγνώσῃ, εἰμὴ μόνον οἱ ἀσπονδότεροι τῆς πελάτιδος μου ἐχθροί, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μυροχάπται.

P.

ΑΙ ΥΨΗΛΑΙ ΧΩΡΑΙ ΤΗΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ

Ἐξ ὅτου, πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, οἱ ΚΚ. Βαρράλης καὶ Βίξιος ἐπεχείρησαν τὴν ὠραίαν ἐκείνην διὰ σφαιρώματος εἰς τὸν ἀέρα ἀνάβασιν, συχνὰι πυκναὶ ἐγένοντο αἱ ἀεροπορεῖαι, καθ' ὅλον ὅμως τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀεροπορησάντων δὲν ἔφθασεν εἰς τὰς ὑψηλὰς τῆς ἀτμοσφαιρας χώρας. Τῇ 22 Μαρτίου, 10 καθ' ἡμᾶς, τοῦ ἔτους 1874 οἱ ΚΚ. Κροκε-Σπινέλλης καὶ Σίβελ, ἀναρθέντες διὰ τοῦ ἀεροστάτου αὐτῶν τοῦ κληθέντος «Πολικὸς Ἀστήρ», ὠδήγησαν τὴν λέμβον αὐτῶν εἰς ὕψος 7,400 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θα-

λάσσης καὶ χάρις εἰς τὴν εἰσπονήν ὀξυγονικοῦ ἀερίου ἠδυνήθησαν, ἐπικυροῦντες τὰς θεωρίας τοῦ Κ. Ρ. Bert, νὰ μὴ πάθωσι τι κακὸν ὑπὸ τῆς μειώσεως τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως. Δὲν εἶνε δ' ἴσως περιττὸν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐξηγήσεις τινὰς, δι' ὧν θὰ δυνηθῶσι κάλλιον νὰ νοήσωσιν ὁποῖαι δυσκολίαι παρουσιάζονται εἰς τὸν θέλοντα, εἴτε δι' ἀνάβασεως ἐπὶ ὄρου ὑψηλοῦ, εἴτε δι' ἀνάρσεως διὰ σφαιρώματος, νὰ ὑψωθῇ μέχρι τῶν ὑψηλῶν χωρῶν τοῦ ἀέρος.

Ἡ ἀεριώδης ἀτμοσφαῖρα ἡ περιβάλλουσα τὴν γῆν σύγκειται κυρίως ἐξ ἀζώτου καὶ ὀξυγόνου, εἶνε δὲ σῶμα ἀόρατον μὲν, βαρὺ ὅμως, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύει ἀριδῆλως τὸ δ' ὑδραργύρου βαρόμετρον. Ὁ ἀήρ βαρύνει ἐπὶ παντὸς πράγματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἡ πίσις ἡ ὑπὸ τοῦ ἀέρος γινομένη ἐπὶ ἐνὸς τετραγωνικοῦ ὑφεκτομέτρου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ βάρος στηλῆς ὑδραργύρου ἴσης μὲν ἐπιφανείας, ὕψους δὲ 0μ, 76. Ὅταν τις ὑψοῦται εἰς τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ ἀναβαίνει, ἀφίνει ὑποκάτω ἑαυτοῦ μάζαν ἀέρος μᾶλλον καὶ ἔτι μᾶλλον πυκνοτέρου· ὅθεν παρατηρεῖ ὅτι βαθμηδὸν μειοῦται ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίσις.

Ἄν τις ἐπιχειρήσῃ ν' ἀναβῇ ἐπὶ ὄρους ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ βαρόμετρον, θὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὑδραργύρου κατὰ τοσοῦτον καταβαίνει ἐν τῷ σωλῆνι, καθ' ὅσον αὐτὸς ἀνέρχεται ὑψηλότερον. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα γενικῶς συνείθησαν νὰ ζῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἅμα μεταβληθῶσιν οἱ ὄροι τῆς ἀτμοσφαιρας, ἣτις περιέχει αὐτὰ, στενοχωροῦνται καὶ πάσχουσι κακοπάθειαν πλειότερον ἢ ὀλιγότερον ἐπιαισθητήν. Ἄν ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους ὑψηλοῦ, ἂν ἐπιβῶσι τῆς λέμβου ἀεροπόρου σφαιρώματος καὶ ἀρθῶσι δι' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα πολλὰς χιλιάδας μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, αἰσθάνονται εὐθὺς ἐξαιρετικὴν τινα πάθεισιν, νάρκην τινα ὅλως ἰδιαιτέραν. Οἱ διάσημοι περιηγηταὶ ὁ Σωσοῦρ, ὁ Οὐμβρόλδος, ὁ Βουσειγγῶλτος ἵνα ἀναβῶσι τὰς Ἀλπεῖς καὶ τὰς Κορδιλλέρας πολὺ ἐμόχθησαν καὶ πολλὴν ἔδειξαν ἐπιμονήν. Καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ σπάνιον εἶνε νὰ ὑψωθῶσιν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, τὰ πλεῖστα δ' ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνουνσι τὰς 2,000 μέτρων ὕψους. Παρατηρήθησαν καὶ ὁ μέγας γῆψ τῆς Ἀμερικῆς, ὁ κόνδωρ, καὶ ἄλλα ἀρπακτικὰ ὄρνεα εἰς ἀσυνήθη ὕψη, ἀλλὰ τοῦτο ἐκτάκτως μόνον συμβαίνει καὶ εἰς τινα μόνον εἶδη πτηνῶν, ἃς προσθέσωμεν δ' ὅτι τὰ πτηνὰ ἄτινα ἐφάνησαν ἱπτάμενα τόσοσιν ὑψηλὰ, ἔχουσι τῶν πτερύγων τὸ πέντασμα ὑπέριμετρον.

Ἐπάρχουσι λαοὶ ζῶντες ἐπὶ ὑψηλῶν ὄροπεδίων· οὔτοι συνειθισμένοι ἐκ παιδίων εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν ἐκείνην, ἐν ᾗ ὁ ἀήρ εἶνε διασταλμένος, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωσιν ὅ,τι ὁ κάτοικος τῶν πεδιάδων. Ἐπὶ πολὺ ἦτο ἄγνωστον πόθεν